

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Ivonou Šubrtovou ve věci žalobce **A. E. H. A.**, nar. X, zastoupeného Organizací pro pomoc uprchlíkům, Kovářská 4, 190 00 Praha 9, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25.2. 2008, č.j. OAM-1-893/VL-07-K01-2007, **t a k t o :**

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 25.2. 2008, č.j. OAM-1-893/VL-07-K01-2007, se z r u š u j e a věc se v r a c í žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se včas podanou žalobou domáhal přezkoumání shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým mu nebyla udělena mezinárodní ochrana dle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a §14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů („zákon o

azylu“). Žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že v řízení bylo prokázáno, že žalobce nebyl v Maroku pronásledován pro uplatňování politických práv a svobod (to ani netvrdil), není proto u něho dán důvod pro udělení azylu podle ust. § 12 písm. a) zákona o azylu. Dále dospěl k závěru, že žalobce nebyl v Maroku pronásledován ani z důvodů vyjmenovaných v ust. § 12 písm. b) zákona o azylu. Žalobce tvrdil, že měl v zemi původu problémy kvůli své homosexuální orientaci. Žalovaný po provedeném správním řízení označil obavy žalobce v tomto směru za neopodstatněné. Žalobce neměl ve vlasti pro svoji příslušnost k homosexuální menšině žádné potíže, protože svoji orientaci skrýval. Žalovaný upozornil, že žalobce nebyl v Maroku pro příslušnost k homosexuální skupině nikdy pronásledován, přičemž sám vyloučil jakékoliv potíže s marockými státními orgány, a to přesto, že již od roku 1992 pravidelně provozoval homosexuální styky s různými muži. Vlast opustil kvůli problémům s pracovníkem místní internetové kavárny, který využil získaných choulostivých snímků žalobce k jeho vydírání, tedy nikoli z důvodu taxativně vymezených zákonem o azylu, nýbrž výhradně ve snaze získat finanční prospěch. Podle žalovaného se měl žalobce před takovým jednáním (vydíráním) bránit tak, že se měl obrátit na příslušné orgány s žádostí o sjednání nápravy. Stejně se mohl zachovat i ve vztahu ke svému bratrovi (vyhrožoval žalobci zabitím), jehož jednání vůči žalobci nevykazuje znaky pronásledování ve smyslu zákona o azylu. Žalovaný dále odůvodnil, že žalobce mohl své problémy řešit přestěhováním se v rámci Maroka do jeho jiné části. Ekonomické potíže žalobce způsobené zadlužením v souvislosti s jeho podnikatelskými ambicemi jsou dle žalovaného azylově irelevantní. Upozornil rovněž na to, že žalobce o mezinárodní ochranu požádal až poté, co v České republice (dále jen ČR) více jak měsíc pobýval nelegálně. Ani při kontaktu s policií ČR, kde podával vysvětlení ohledně krádeže svých věcí, se nezmínil o svém úmyslu žádat v ČR o azyl. Žalovaný označil žádost žalobce o mezinárodní ochranu za účelovou, s cílem legalizovat svůj pobyt na území ČR, v této souvislosti odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2004, sp. zn. 5 Azs 37/2003. Žalovaný dále neshledal důvod pro udělení azylu za účelem sloučení rodiny podle ust. § 13 zákona o azylu, nezjistil ani důvody hodné zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu ve smyslu ust. § 14 cit. zákona. Z hlediska důvodů udělení doplňkové ochrany podle ust. § 14a zákona o azylu žalovaný vycházel ze zpráv o zemi původu a dospěl k závěru, že žalobci nehrozí žádné z nebezpečí, jež zákon považuje za vážnou újmu ve smyslu ust. § 14a odst. 2 cit. zákona. Neshledal ani důvody pro udělení doplňkové ochrany podle ust. § 14b zákona o azylu.

Žalobce v žalobě namítal porušení některých ustanovení zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v platném znění (§ 2 odst. 4 a § 3). Tvrdil, že mu v zemi původu reálně hrozí pronásledování pro jeho homosexuální orientaci. Žalovanému předložil zprávy o tom, že v Maroku je homosexuální jednání považováno za nezákonné a hrozí mu z tohoto důvodu trest odnětí svobody. Žalovaný však předložené důkazy zamítl s odůvodněním, že nemají vztah k osobě žalobce a nedokládají jeho perzekuci. Tento postup považuje za nesprávný. Vyzrazení jeho sexuální orientace představuje jednak odsouzení ze strany společnosti a rodiny a rovněž nemožnost obrátit se na státní orgány pro trestnost homosexuálního jednání. Vytýká

žalovanému, že nezkoumal jaké jsou podmínky ve vězeních pro odsouzené s homosexuální orientací, když mu proto tuto skutečnost hrozí trest odnětí svobody šest měsíců až tři roky. Má za to, že žalovaný bagatelizoval nebezpečí, které mu hrozí v případě návratu do vlasti. Pochybení žalovaného spatřuje i v tom, že mu neudělil alespoň doplňkovou ochranu s ohledem na hrozbu vězení. Navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě popřel oprávněnost žaloby, odkázal na obsah správního spisu, zejména na vlastní tvrzení a výpovědi žalobce učiněné ve správním řízení. Setrval na svém názoru vysloveném v napadeném rozhodnutí s tím, že se případem žalobce zabýval, posoudil jeho výpovědi a porovnal je s dostatečným množstvím reprezentativních a aktuálních informací o zemi původu. Vypořádal se i s dokumenty, které žalobce na podporu svých tvrzení předložil. Dle jeho názoru nebylo podanou žalobou zpochybněno napadené rozhodnutí, proto navrhl zamítnutí žaloby v celém rozsahu pro její nedůvodnost.

Žalobce ve svém vyjádření k vyjádření žalovaného vyslovil přesvědčení, že žalovaný bagatelizuje problémy, kterým musejí homosexuálové v Maroku čelit a v důsledku kterých hrozí v Maroku osobám s homosexuální orientací zcela konkrétní hrozby. V příloze přiložil k důkazu informační monitoring „Maroko a homosexualita“ zpracovaný Poradnou pro uprchlíky, v němž se uvádí, že homosexuální styk je v Maroku trestný, jsou dokumentovány případy sociálního násilí proti homosexuálům, se zadrženými obviněnými z homosexuálních styků je zacházeno ponižujícím způsobem, jsou dokumentovány případy poskytnutí azylu homosexuálním marockým státním příslušníkům v USA. S odkazem na předložené dokumenty je žalobce přesvědčen, že v Maroku dochází k pronásledování ve smyslu ustanovení § 12 zákona o azylu, neboť je zřejmé, že státní orgány porušování práv homosexuálů přinejmenším trpí, spíše jej však samy vyvolávají.

Krajský soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí při jednání za přítomnosti tlumočníka jazyka arabského. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce požádal o udělení mezinárodní ochrany dne 16.11. 2007, v níž uvedl, že vlast opustil 27.9. 2007 kvůli obavám z následků prozrazení své homosexuální orientace, která je v Maroku považována za trestný čin. Uvedl, že v letech 2005-2007 pobýval na Maltě, kde měl přítele, se kterým si natáčeli své milostné akty na videokameru. Po návratu do Maroka požádal kamaráda, pracovníka internetové kavárny v místě svého bydliště o převod záznamů z kamery na CD disk. Pracovník internetové kavárny ho však začal vydírat zveřejněním obsahu CD disku, pokud mu nezaplatí. Žalobce mu několikrát zaplatil, ale potom již peníze na zaplacení neměl. Aby se o této skutečnosti nedozvěděl nikdo z jeho rodiny, rozhodl se z Maroka odjet. V ČR se žalobce dozvěděl, že jeho drogově závislý bratr již o obsahu CD disků ví. Žalobce se obává, že ho bude chtít proto zabít, neboť jeho rodina je konzervativní a pro homosexuály nemá pochopení. Proto se rozhodl požádat o udělení mezinárodní ochrany. Žalobce dále uvedl, že ve vlasti měl i ekonomické problémy, prodal rodinný obchůdek po otci, aby získal peníze na cestu na Maltu a nikomu z rodiny o tom neřekl (i z tohoto důvodu se obává reakce bratra). Svému švagrovi dluží 2000 Euro. Do Maroka se vrátit nechce, raději spáchá sebevraždu. Ve vlastnoručně psaném

prohlášení výše uvedené skutečnosti potvrdil a doplnil, že má hodně dluhů u strýce a dvou švagrů, které nemůže zaplatit. Při pohovoru provedeném dne 6.12. 2007 žalobce popsal svůj život ve vlasti. K důvodům opuštění vlasti uvedl, že mu bylo v Maroku vyhrožováno. Obával se prozrazení své homosexuální orientace. V době, kdy byl pracovníkem internetové kavárny vydírán, mu bratranec řekl, že v internetové kavárně viděl jeho nevhodné fotografie. Obával se, že bude vyzrazen, proto chtěl utéci. Pokud by se policie dozvěděla o jeho homosexuální orientaci, byl by ohrožen kdekoliv v Maroku, neboť takové jednání je v jeho vlasti považováno za trestné. Krom výše popsaných potíží žalobce dále uvedl, že ve vlasti měl i finanční problémy. Dluží svému strýci a dvěma švagrům (půjčil si peníze před rokem 2000 a v roce 2001, dluh zatím nesplatil). Tento problém ho momentálně nezatěžuje, ví, že to vyřeší. Za hlavní problém, kvůli kterému opustil vlast považuje svoji odlišnou sexuální orientaci, marocká společnost je v tomto směru netolerantní. V případě návratu do vlasti se obává potíží ze strany rodiny, společnosti a možná i policie.

Rozsudkem ze dne 27.11. 2008, č.j. 32 Az 13/2008-52 Krajský soud v Hradci Králové žalobu jako nedůvodnou zamítl. V odůvodnění rozsudku uvedl, že se žalovaný případem žalobce pečlivě zabýval, shromáždil dostatečné množství informací o zemi původu a vyhodnotil též žalobcem předložené zprávy. S učiněnými závěry žalovaného se soud ztotožnil. Konstatoval, že obsah zprávy Informační monitoring „Maroko a homosexualita“ (zpracované Poradnou pro uprchlíky), kterou žalobce předložil v soudním řízení, není v rozporu s důkazy opatřenými žalovaným ve správním řízení. Krajský soud odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 10. 2006, č.j. 2 Azs 66/2006-52, jehož závěry je možné aplikovat na projednávanou věc. V něm Nejvyšší správní soud (dále také jen NSS) dospěl k závěru, že homosexualita může za určitých okolností vytvářet příslušnost jedince k určité sociální skupině. Krajský soud konstatoval, že první z předpokladů pro poskytnutí azylové ochrany, a to příslušnost k sociální skupině žalobce naplnil. To samo o sobě však nepostačuje, současně musí být splněna i druhá podmínka, a to odůvodněný strach z pronásledování z důvodu příslušnosti k této skupině. S odkazem na jiný rozsudek NSS ze dne 23. 11. 2007, č.j. 5 Azs 50/2007-71, který projednával kasační stížnost jiného homosexuálního marockého žadatele o azyl a v němž dospěl NSS k závěru, že konkrétní situace v Maroku nedosahuje intenzity nutné pro udělení azylové ochrany, krajský soud dospěl k závěru, že žalobce nebyl v zemi původu z důvodu své odlišné sexuální orientace pronásledován, neboť závěry citovaného rozsudku lze vztáhnout i na jeho situaci. Krajský soud zdůraznil, že žalobce nikdy neměl v Maroku kvůli své homosexuální orientaci potíže, neboť ji skrýval. Jeho problémy se soukromými osobami (pracovníkem internetové kavárny a bratrem) bylo možné řešit prostřednictvím státních orgánů v zemi původu. Krajský soud přitakal též závěru žalovaného o účelovosti azylové žádosti žalobce. Krajský soud tak neshledal pochybení v závěru žalovaného, že žalobce nesplňuje podmínky pro udělení azylu podle ust. § 12 zákona o azylu. Za správné a náležitě odůvodněné označil i závěry žalovaného ohledně neudělení azylu podle ust. § 13, § 14, § 14a a §14b zákona o azylu.

Rozsudek krajského soudu napadl žalobce kasační stížností, které Nejvyšší správní soud svým rozsudkem ze dne 28.5. 2009, čj. 6 Azs 26/2009-100 vyhověl,

rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Současně krajskému soudu uložil, aby v novém rozhodnutí o věci samé rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 2 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“).

NSS tak shledal za důvodnou stížní námitku vady řízení podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, neměla oporu ve spisech, resp. byla s nimi v rozporu, přičemž tato skutečnost mohla ovlivnit zákonnost jeho rozhodnutí. NSS konstatoval zprávy o zemi původu opatřené žalovaným ve správním řízení, z nichž při svém rozhodování vycházel (Informace OAMP - situace homosexuálů, z 26. 6. 2006; Infobanka - Maroko, historický vývoj od 1999, z 16. 10. 2007; Informace MZV, č. j. 120735/2006-LP, z 28. 6. 2006; Informace MZV, č. j. 125583/2005-LP, z 16. 8. 2005; Výroční zpráva Human Rights Watch 2006, Maroko; Výroční zpráva Amnesty International 2006, Maroko/Západní Sahara, z 23. 5. 2006). Dále konstatoval zprávy, které žalobce sám v průběhu správního řízení předložil a jimiž dokládal nelehké postavení homosexuálů v Maroku. Jde o zprávy OSN, Komise pro lidská práva z 6. 3. 2006 a 22. 3. 2006, zabývající se dodržováním lidských práv v Maroku, zprávu Německého spolkového sněmu z 28. 11. 2006 - Trestněprávní ustanovení o homosexualitě a jejich používání na celém světě, k nimž žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že nemají žádný konkrétní vztah k osobě žalobce a nijak nedokládají jeho perzekuci.

NSS poukázal na to, že se již ve své rozhodovací činnosti zabýval otázkou posouzení kvality a kvantity zpráv o zemích původu v řízení o udělení mezinárodní ochrany. Odkázal tak na svůj rozsudek ze dne 1. 9. 2008, č. j. 5 Azs 55/2008-71, kde dospěl k závěru, že „*informace o zemi původu musí být v maximální možné míře (1) relevantní, (2) důvěryhodné a vyvážené, (3) aktuální a ověřené z různých zdrojů, a (4) transparentní a dohledatelné*“. Žalovaný těmito požadavkům, zejména ad (1) a ad (3) v projednávaném případě nedostál. NSS uvedl, že „předmětem zkoumání žalovaného mělo být posouzení aktuální situace homosexuálů v Maroku, neboť stěžovatel uváděl v průběhu správního řízení, že se v Maroku nálady veřejnosti ve vztahu k homosexuálům vyostřují. Žalovaný však vycházel při svém zjištění pouze ze své shora uvedené Informace OAMP - situace homosexuálů, ta je datována k 26. 6. 2006, tedy více než rok před tím, než stěžovatel opustil Maroko. Žalovaný tedy měl ověřit, zda jsou tvrzení stěžovatele v tomto směru podložena. V této souvislosti Nejvyšší správní soud upozorňuje jednak na další návrh důkazu předložený stěžovatelem ve správním řízení (videozáznam na serveru www.youtube.com) a též na zprávu Poradny pro uprchlíky, ačkoliv ji stěžovatel předložil až v řízení před soudem, z nichž je zřejmé, že žalovaný určité aktuálnější informace získat mohl. Krajský soud pak v této části svého rozhodnutí pochybil, když skutková zjištění žalovaného považoval za dostatečná. Žalovaný byl povinen doplnit svoje dokazování o další zdroje tak, aby dospěl k co nejvěrohodnějšímu obrazu o situaci v Maroku v období druhé poloviny roku 2007.“

NSS dále poukázal na dokument ze dne 8. 1. 2008, založený ve správním spise nazvaný „Doplnění žádosti o mezinárodní ochranu“, v němž žalobce uvádí

internetový odkaz na konkrétní videozáznamy na severu www.youtube.com, které se podle žalobce zabývají homosexuální problematikou v Maroku a obsahují i videa s agresivními postupy proti homosexuálům. NSS poukázal na to, že správní spis neobsahuje žádný záznam (protokol) o tom, že by tento důkaz byl žalovaným proveden a v napadeném rozhodnutí se k němu žalovaný vůbec nevyjádřil. Podle NSS by s odkazem na § 18 odst. 1 správního řádu měl správní spis obsahovat protokol o provedení důkazu promítnutí videozáznamu v přítomnosti žalobce. Upozornil přitom na to, že v případě záznamu v síti internet pak takový protokol může sloužit i k zachování obsahu záznamu, když nelze vyloučit odstranění záznamu z internetových stránek a nemožnost opakování důkazu později. Vzhledem k tomu, že správní spis neobsahuje žádný záznam o promítnutí videozáznamu, vyslovil NSS předpoklad, že žalovaný žalobcem navržený důkaz vůbec neprovedl, nemohl jej ani zhodnotit a zohlednit ve svém rozhodnutí. Žalovaný ani nezdůvodnil proč navrhovaný důkaz neprovedl. NSS s odkazem na judikaturu Ústavního soudu (zde odkaz na nále z 16. 2. 1995, sp. zn. III. ÚS 61/94, Sbírka nálezů a usnesení ÚS, sv. 3, str. 51) konstatoval, že rozhodnutí, které se s návrhem na provedení důkazu nikterak nevypořádává, je rozhodnutím nepřezkoumatelným. NSS proto považuje pochybení žalovaného za pochybení zásadní povahy a krajský soud pak měl toto pochybení ve svém rozsudku rovněž zohlednit. Pro tuto důvodně vytýkanou vadu měl krajský soud rozhodnutí žalovaného zrušit, a pokud tak neučinil, je jeho rozhodnutí nezákonné. NSS dodal, že na základě doplněného dokazování se žalovaný bude muset znovu zabývat možnými důvody pro udělení azylu, připomněl vázanost žalovaného povinností eurokonformního výkladu pojmu „odůvodněné obavy z pronásledování“ zakotveného v ust. § 12 písm. b) zákona o azylu s ustanoveními Směrnice Rady 2004/83/ES ze dne 29. 4. 2004 o minimálních normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli žádat o postavení uprchlíka nebo osoby, která z jiných důvodů potřebuje mezinárodní ochranu, a o obsahu poskytované ochrany („kvalifikační směrnice“). Žalovaný se bude muset vypořádat i námitkou žalobce, že v Maroku sice nebyl doposud pronásledován kvůli své homosexuální orientaci, neboť ji skrýval, ale situace se změnila, protože jeho orientace se stala veřejně známou. Pro případ že žalovaný neshledá důvody pro udělení mezinárodní ochrany ve formě azylu, bude se muset znovu zabývat na základě doplněných skutkových zjištění i možným naplněním důvodů pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu ust. § 14a zákona o azylu.

Po vrácení věci zpět krajskému soud žalobce v podání nazvaném doplnění žaloby uvedl, že jeho opodstatněný strach z pronásledování z důvodu dle § 12 písm. b) zákona o azylu pro svou příslušnost k určité sociální skupině z důvodu odlišné sexuální orientace i nadále trvá. Uvedl, že byl podroben vydírání tím, že jeho choulostivé fotografie budou uveřejněny na internetu, což v něm mohlo vyvolat pocit strachu ze společenské reakce a následné reakce státu. Tento strach je v současné době zesílen novými útoky proti homosexuálům ze strany státních orgánů, zde učinil odkaz na internetové stránky <http://www.jihadwatch.org/archives/025435.php>, a <http://www.mask.org.za/article.php?cat=morocco&id=2092>, které vypovídají o tom, že Maroko vypovědělo toleranci vůči homosexuálům v souvislosti s událostmi v Rabatu. Odkázal rovněž na příručku UNHCR (Metodický pokyn UNHCR k žádostem o azyl) z níž vyplývá, že za pronásledování může být považováno také to, že žadatel byl

nucen svou homosexuální orientaci z důvodu možného trestního postihu skrývat. To, že žalobce neměl ze strany společnosti ani státních orgánů žádné problémy, protože svou orientaci skrýval, není možné dle jeho názoru považovat za neexistenci pronásledování. Navíc v Maroku neexistuje žádná organizace, která by obhajovala práva homosexuálů a na kterou by se mohl obrátit. Uvedl další důkaz o tom, že vláda pronásleduje homosexuály odkazem na zdroj <http://www.topnews.in/gay-rights-remain-taboo-morocco-214913>. Žalobce dále k důkazu doložil 4 listiny textů v arabském jazyce (soud je nechal přeložit soudem ustanoveným tlumočnickem). Tyto nové zprávy o zemi původu dle názoru žalobce vyvracejí tvrzení žalovaného, o které bylo opřeno původní rozhodnutí a s nimiž se ztotožnil i krajský soud, že marocký trestní zákon zakazující homosexualitu není uplatňován nijak přísně a že k odsouzení za homosexuální chování dochází jen zřídka a to jen v případech sexuální turistiky. Je rovněž přesvědčen, že by neměl být vrácen do země původu, protože by mu hrozila vážná újma podle § 14a zákona o azylu.

Žalovaný do spisu doložil kopii zápisu o určení otcovství k nenarozenému dítěti souhlasným prohlášením rodičů před matričním úřadem v (neuvedeno) ze dne 7.4. 2010, v němž žalobce jako otec a paní L. V., nar. 1976, bytem v Kostelci nad Orlicí jako matka souhlasně prohlašují, že otcem dosud nenarozeného dítěte je žalobce.

V novém řízení projednal krajský soud žalobu při jednání. Žalobce i jeho zástupkyně se ze soudem nařízeného jednání omluvili, souhlasili s tím, aby soud věc projednal v jejich nepřítomnosti. Soud provedl důkaz čtením úředního překladu listin doložených žalobcem. Na první listině je ručně napsán odkaz na webovou stránku www.youtube.com a následují ručně psané odkazy: Fadihat Ksar El Kebir, homosexualita v Maroku a v islámu, skandál Ksar El Kebir, Ksar El Kebir rjal rjal rjal (song), Ksar El Kebir Skandál –Fouad, Parlament: pro zachování hodnoty a bojovat proti homosexualitě. Na další straně je článek s názvem „Obvinění italského občana, který je vlastníkem webu s pornografickým obsahem, zaměřený na homosexualitu v Marakeši“. V článku se hovoří o tom, že v červnu 2009 městský soud v Marakeši rozhodl o udělení trestu čtyřměsíčního vězení, pokuty 1000 dirhamů a vyhoštění z Maroka italskému občanovi za držení pornografického materiálu zaměřeného na homosexualitu. Další dvě strany obsahují text ze dne 1.3. 2008 nazvaný „Skupina pro lidská práva vydává žádost o zrušení zákona, který považuje homosexualitu v Maroku jako trestný čin“ s fotografií předsedkyně organizace pro lidská práva v Maroku paní Ch. A. a textem žádosti.

Pověřená pracovnice žalovaného setrvala na správnosti žalobou napadeného rozhodnutí. K žalobcem předloženým důkazům, zejména jeho odkazu na webovou adresu www.youtube.com s ručně psanými odkazy uvedla, že stránky shlédla, přičemž se jedná pouze o důkazy obecného charakteru. Předložila k důkazu 11 listin v anglickém a francouzském jazyce, které reflektují na vývoj procesu s homosexuály od roku 2007 až 2010. Hovoří se v nich o tom, že homosexualita v Maroku je věcí běžnou a známou, pokud nepřekročí únosnou míru, dotýčným se nic nestane. Postih je zaměřen zejména na homosexuální styk s nezletilými. Zprávy víceméně odrážejí situaci v Maroku tak, jak byla žalovaným zjištěna v původním řízení a jak vyplynulo z

Informace OAMP-Maroko-situace homosexuálů z roku 2006. Zprávy dále informují o tom, že dne 24.5. 2010 proběhl 9. kongres Marockého sdružení pro lidská práva (AMDH), zabývající se i výše uvedenými otázkami. K důkazu – zápisu o určení otcovství k nenarozenému dítěti sdělila, že nemá bližší informace. Navrhla zamítnutí žaloby, náklady řízení nežádala.

Dle ustanovení § 110 odst. 3 s. ř. s. je krajský soud v dalším řízení vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí.

Z výše uvedeného je zřejmé, že v důsledku vytčených vad řízení učiněných Nejvyšším správním soudem, ke kterým došlo již v řízení před správním orgánem a které je tak povinen respektovat i krajský soud, je nezbytné doplnit důkazní řízení o žalobcem navržené důkazy, které navrhoval provést již ve správním řízení a nově o důkazy navržené v řízení před soudem, jakož i o aktuální zprávy a informace ze země původu žalobce na základě kterých pak žalovaný správní orgán posoudí žádost žalobce z pohledu ustanovení § 12 písm. b) a § 14a zákona o azylu.

Vzhledem k tomu, že vytýkané vady řízení se týkají pochybení žalovaného ve správním řízení, nezbylo krajskému soudu než v souladu s ust. § 78 odst. 1 a odst. 4 s. ř. s. napadené rozhodnutí pro vady řízení zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení. V něm správní orgán doplní dokazování v rozsahu uloženém Nejvyšším správním soudem, komplexně a objektivně zhodnotí všechna tvrzení žalobce, jím poskytnuté a navržené důkazy a podkladové zprávy o zemi původu a teprve poté vydá nové, řádně odůvodněné rozhodnutí. Krajský soud, který je vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu se k jeho obsáhlým závěrům přiklonil a dovoluje si na ně plně odkázat. Dle § 78 odst. 5 s. ř. s. je v dalším řízení správní orgán vázán právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku.

Výrok II. o náhradě nákladů řízení soud odůvodňuje ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., kdy úspěšný žalobce má právo na náhradu nákladů řízení před soudem, proti žalovanému, který ve věci úspěch neměl. Žalobce náklady řízení nepožadoval, proto mu nebyly přiznány.

Výrok III. o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti vychází z ustanovení § 110 odst. 2 s. ř. s. a § 60 odst. 1 s. ř. s. Úspěšnému žalobci žádné náklady v souvislosti s řízením o kasační stížnosti nevznikly, proto bylo soudem rozhodnuto tak, že žádný z účastníků řízení nemá právo na jejich náhradu.

P o u č e n í :

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s.ř.s.).

Proti pravomocnému rozhodnutí je přípustná kasační stížnost, kterou lze podat z důvodů a za podmínek uvedených v § 102 a násl. s.ř.s. ve lhůtě dvou týdnů po doručení rozhodnutí.

Kasační stížnost je třeba podat ke Krajskému soudu v Hradci Králové. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Nejvyššího správního soudu v Brně, který o ní bude rozhodovat. Nemá-li účastník vysokoškolské právnické vzdělání, musí být zastoupen advokátem.

V Hradci Králové dne 5. srpna 2010

JUDr. Ivona Šubrtová, v. r.
samosoudkyně

